

مطالعه اثر تنش‌های ناشی از تغییر سیستم آبیاری از روش سطحی به زیرزمینی بر روی میزان عملکرد و زودخندانی (Early splitting) در درختان بارور پسته

اکبر محمدی محمدآبادی و بهمن پناهی
اعضاء هیئت علمی موسسه تحقیقات پسته کشور

در این تحقیق تاثیر تغییر سیستم آبیاری از روش سطحی به زیرزمینی (تراوا) روی درختان بارور پسته ۲۴ ساله در شرایط با شوری آب آبیاری ۳ دسی زمینس بر متر و بافت خاک کد لومی شنی از سال ۱۳۸۰ بمدت ۳ سال در ایستگاه کرمان مورد مطالعه قرار گرفت. طرح در قالب بلوکهای کامل تصادفی با ترکیب ۲ تیمار دور آبیاری (۷ و ۱۴ روز) و ۳ مقدار آب بر اساس ضرائب تشکک کلاس الف شامل ۲۰، ۴۰ و ۶۰ درصد با احتساب تیمار شاهد آبیاری سطحی، در مجموع با ۷ تیمار در ۳ تکرار به اجرا در آمد.

تغییر سیستم آبیاری از روش سطحی به زیرزمینی با کیفیت آب آبیاری ۳ دسی زمینس بر متر بر روی درختان بارور پسته امکان پذیر می باشد و با کاربرد آب به میزان ۴۰ تا ۶۰ درصد تبخیر از تشکک تبخیر کلاس الف (حجم آبیاری حدود ۴۸۰۰ تا ۷۲۰۰ متر مکعب در هکتار) می توان به عملکرد مناسب کمی و کیفی محصول پسته دست یافت. از آنجایی که بهره برداری از سیستم های آبیاری تحت فشار با هدف پائین آوردن مصرف آب آبیاری می باشد، لذا کاربرد آب به میزان ۴۸۰۰ متر مکعب در هکتار از مزیت نسبی بیشتری برخوردار می باشند. از طرف دیگر مناسب بودن میزان زودخندانی و پائین بودن میزان آلودگی در تیمارهایی که این میزان آب در آنها بمصرف رسیده آنها را از جایگاه ویژه ای برخوردار نموده است. اما در مقایسه نسبی بین دور آبیاری در تعیین ارجحیت ها ملاحظه می گردد که تیماری که در آن آبیاری با دور ۱۴ روز انجام گردید در مقایسه با دور ۷ روز ارجح تر می باشد بخصوص این برتری در میزان عملکرد مشهودتر می باشد، بطوریکه نتایج نشان می دهند که کاربرد آب به میزان ۴۰ و ۲۰ درصد تبخیر از تشکک در دور آبیاری ۱۴ روزه در اغلب موارد از عملکرد نسبی بیشتر در مقایسه با تیمارهایی می باشد که با دور آبیاری ۷ روزه آبیاری آنها انجام شده است، بنابراین دور آبیاری ۱۴ روزه بر ۷ روزه برتری داشته است.